

lumna de milicians. Anem a la fonteta a netejar-nos ja que algun element de l'expedició és molt polit. Després amanim el desdejuni (*Foto 3*): bevem llet i batut, mengem galetes i, en acabat, aixequem el campament base. Ho deixem tot ben net i ens dirigim cap a la primera nevera que està situada sobre el mas de Serra.

A dos quarts de vuit (07.30 h.) hi arribem. Té forma cilíndrica, semblant a una sènia i està plena d'esbarzers (*Foto 4*). És la primera nevera que veig i em sembla gran. Una vegada tothom l'ha vist ens dirigim envers la segona (*Foto 5*). A les vuit en punt del matí (08.00 h.) hi apleguem. És impressionant! Té la forma d'un cub d'uns deu metres d'aresta. Hi observem un arc de mig punt que aguanta el pes del sostre on hi ha un forat quadrat d'aproximadament un metre de costat que serviria per ficar-hi la neu i convertir-la en gel durant l'hivern. Una ovella coixa, arrecrada en una paret, s'espanxa en veure'ns i fuig bru-

menta com un llamp.

Continuem ascendint i a un quart de nou del matí (08.15 h.) fem el cim.

Des d'allà dalt es veuen molts pobles: Catí, Albocàsser, Vilar de Canes, la Torre d'en Besora, Culla, la font d'en Segures, el Penyagolosa, Vistabella, Ares, Xert, Sant Mateu, la Salzadella, la serra del Montsià i... al·lucinant! La punta de la Banya del delta de l'Ebre i el port natural dels Alfaacs!

Sobre el vèrtex geodèsic que marca els 1.286 m. d'altitud ens fem la foto (*Foto 6*).

Ara ve el més emocionant, és a dir, fer el descens. No hi ha camí i baixem a la mala cara, pel dret. El barranc d'en Soroll gairebé baixa verticalment, per això el concurs de la gaiata és fonamental (*Foto 7*). Duem la motxilla i el sac de dormir a l'esquena però a l'altra mà l'un porta el paelló, l'altre els ferros, l'altre el camping-gas i els altres les bosses de deixalles. I no és cosa de llençar-ho o trencar-ho tot. Cal anar amb molta cura i fer molt

d'equilibri per no caure. Un ramat de cabres blanques que ens observa amb signes evidents de preocupació deu pensar: "Aquest estan pitjor que nosaltres!".

Però ni les pedres soltes del riu ni les tanques de filferro que dissuadeixen els ramats d'escapolir-se ens impedeixen d'arribar, a l'hora prevista -és a dir, les deu en punt del matí (10.00 h.)- a la CV-128, carretera de Catí amb només una baixa: el fanallet del camping gas trencat en caure Gabriel a rodolons mentre fèiem el descens del Tossal de la Nevera. A l'ombra del pont ens posem a esmorzar. En Reinaldo aplega ben aviat i porta una bossa nevera amb aigua, ampelles de gel i suc. Arreplega els nostres sacs, el paelló, els ferros, el camping-gas malferit, les bosses de deixalles i quedem que ens deixarà aigua fresca al lloc on es troba el riu i la carretera CV-130 que va d'Albocàsser a Tírig.

A tres quarts d'onze del matí (10.45 h.) reiniciem l'aventura. El riu Segarra

en aquest punt s'anomena barranc de Gatellà. Seguim el curs del riu per la llera i, a les onze en punt (11.00 h.), veiem una sènia que s'aixeca, majestuosa, a la vora del riu. Pugem a veure-la però està tapada tant per dalt com per la cava i la bassa es troba eixuta.

Continuem endavant i, a un quart de dotze (11.15 h.) , localitzem el molí Nou, tan sàviament descrit per en Benjamí Barberà al Tossal Gross num. 55 que sobra fer cap comentari.

A partir d'ací, el riu Segarra canvia de nom i és batejat com a rambla Morellana. Abandonem el llit del riu i marxem pel camí rural que uneix Catí amb Tírig i que serpenteja la vora de la rambla.

L'asfalt no dura gaire ja que aquest camí quitranat s'enfila cap el mas de la Morellana. Nosaltres hem de tornar al riu, caminar per la llera i seguir els revolts de la rambla. Des d'aquí fins a la Roca del Lledoner (*Foto 13*) on comença el terme de les Coves, la rambla Morella-



Foto 5: Marxem cap a la segona nevera



Foto 6: Hem fet el cim!